

виконує дві наступні функції. Перша — обслуговування процесів основного та допоміжного виробництва. Ця функція є обов'язковою для всіх підприємств (складське господарство, транспортне та ін.). Друга — «власне» виробництво - виникає та розвивається як результат, що склався в деяких галузях у плані організації виробництва та розподілу праці. Це, наприклад, виробництво деталей для ремонту обладнання, виробництво різних видів енергії.

Сучасна система організації промисловості характеризується відсутністю спеціалізованих підприємств технічного обслуговування й забезпечення необхідними засобами виробництва, тому підприємства змушені розвивати «власні» інфраструктурні підрозділи (цехи, дільниці) для технічного обслуговування основних виробництв.

Виробнича інфраструктура має значний вплив на економіку підприємства. За сучасних умов господарювання на різногалузевих підприємствах працює 45—50% загальної кількості персоналу. Це пояснюється не тільки великими обсягами робіт із обслуговування основного виробництва: велика кількість допоміжних та обслуговуючих операцій мають такий характер, що їх дуже складно механізувати.

Зростання ролі та значення виробничої інфраструктури пояснюється тим, що:

1) підвищення рівня механізації та автоматизації виробничих процесів збільшує обсяги і складність робіт із ремонту й налагоджування устаткування, потребує розширення номенклатури інструменту, оснастки та пристосувань;

2) перехід до нових технологій та інтенсифікація технологічних режимів роботи устаткування підвищують вимоги до якості та збільшують потребу в різних видах енергії;

3) ускладнення виробничих процесів і поглиблення внутрішньовиробничих зв'язків між підрозділами збільшують обсяги робіт із транспортування вантажів;

4) навантаження на комунікаційні мережі та природоохоронні споруди постійно зростають [3].

Отже, підсумувавши все вище сказане можна зробити висновок, що виробнича інфраструктура є важливою складовою процесу виробництва та забезпечує нормальне функціонування сільськогосподарського підприємства. Її раціональна організація є важливою умовою гнучкості і стабілізації основного виробництва, забезпечення якості, обсягів та оновлення продукції, що випускається та підвищення ефективності роботи підприємства в цілому.

Література:

1. Інфраструктура / [Електронна енциклопедія]. — Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki>.
2. Виробнича інфраструктура / [Електронна енциклопедія]. — Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki>
3. Виробнича та соціальна інфраструктура. Режим доступу; <http://ua.textreferat.com/referat-17018-1.html>
4. Белов М.А. Управління виробничою інфраструктурою: [навч. посіб.] / М.А. Белов, О.В. Антоненко. — К.: КНЕУ, 1997. — 208 с
5. Чернюк Л. Г. Виробнича інфраструктура АПК України: стан та перспективи розвитку / Чернюк Л. Г., Ананьєва Л. С. — К.: РВПС НАН України, 2000. — 101 с

РИНОК ЯЧМЕНЮ В УКРАЇНІ: СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

ЛИЖОВА А. А.

*Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

**Науковий керівник - ст. викладач
Сагачко Ю. М.**

Ячмінь належить до найбільш поширених сільськогосподарських культур у світовому землеробстві і вирощується ще з доісторичних часів. У світовій структурі посівних площ ячмінь займає четверте місце після пшениці, рису та кукурудзи, а в Україні за цим показником він поступається лише озимій пшениці. Таке широке розповсюдження ячменю пов'язане з його універсальним використанням [1].

Із зерна ячменю виготовляють крупи (перлова, ячна). Якість їх значною мірою залежить від умов вирощування і сортових особливостей ячменю. За вмістом жиру (1,2-1,5%) крупи з ячменю поступаються вівсяній і гречаній крупам, але містять багато білка (9-11%) і крохмалю (82-86%). Також ячмінь є основною сировиною для пивоварної промисловості [2].

Попри те, що ячмінь використовують на продовольчі, кормові та технічні цілі, він вважається цінною зернофуражною культурою. В 1 кг цього зерна міститься 1,2 к. од. і 100 г перетравного протеїну, а також понад 12% білка, близько 77% вуглеводів, майже 2% жиру, до 3% зольних елементів. Білок ячменю насичений амінокислотами, а за вмістом у ньому лізину і триптофану переважає репту злакових культур. Тому при збільшенні в раціонах ячмінної дерті чи висівку тварини швидко набирають масу і стають більш стійкими до несприятливих умов [4]. Проте у перспективі вітчизняні аграрії можуть зменшити

виробництво цієї культури. Коливання пропорції світового виробництва зерна призводить до напруги не лише в аграрній сфері, але й соціальній, що вимагає постійного моніторингу динаміки змін його обсягів й аналізу тенденцій розвитку ринків як всередині країни, так у світі.

Україна належить до одного з найбільших світових виробників ячменю та є провідним експортером цього зерна. Виробництво зерна в Україні традиційно тривалий історичний період посідає одне з основних місць у розвитку сільського господарства, якій належить пріоритетне значення в забезпеченні продовольчої безпеки країни, слугує сировинною базою для виготовлення ряду промислових товарів, належить до важливих джерел створення кормових ресурсів, має велике значення у формуванні експортних поставок продовольчих товарів держави. Україна належить до провідних держав-зерновиробників світу (рис. 1, 2) [3].

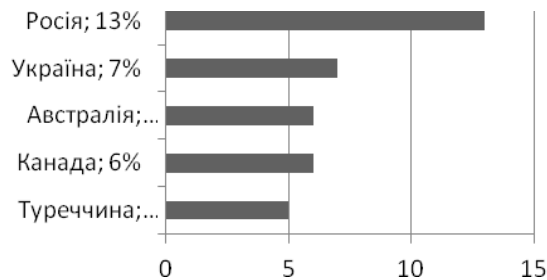

Рис. 1 Основні виробники ячменю 2013/2014 МР

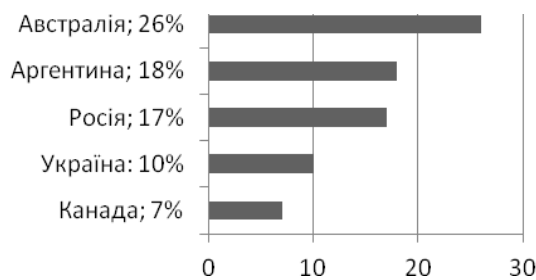

Рис. 2 Основні експортери ячменю 2013/2014 МР

В Україні вирощують озимий та ярий ячмінь, проте домінує виробництво ярого. За підсумками, у 2014 р. в Україні вироблено 9,7 млн. т ячменю. Площа посіву культури становила понад 3 млн. га, що на 1,3 % менше порівняно з попереднім роком. Порівняно з 2013 р., урожайність культури підвищилася на 24,6 % і становить 31,3 ц/га. Найбільші регіони з вирощування ячменю у 2014-му році представлені на рис. 3 [3].

Рис. 3 Найбільші регіони з вирощування ячменю (тис. га)

На виробництво зерна ячменю у різні роки відчутний вплив здійснило коливання урожайності. Однією з основних причин такого явища є порушення технології вирощування - відсутність науково обґрунтованих сівозмін, коли під ячмінь залишають, як правило, найгірші попередники, що дуже висушують та виснажують ґрунт (соняшник, ріпак тощо); неякісний обробіток ґрунту; відсутність або недостатня кількість внесення добрив; низький рівень застосування засобів захисту рослин; неправильне формування сортового складу, без урахування біологічних та технологічних особливостей і вимог сорту [1].

Суттєвий вплив на врожайність зерна має погодний фактор. У західних регіонах країни сформувалися досить складні агрометеорологічні умови, що проявляються у зволоженні ґрунту на фоні не дуже високого температурного режиму. Це призводить до виникнення захворювань сільськогосподарських культур та поширенню шкідників і, як наслідок, втрати врожайності [5].

Завдяки значним зусиллям вітчизняних селекціонерів та рослинників сучасні сорти ячменю здатні забезпечувати високу врожайність. Подальша інтенсифікація сільськогосподарського виробництва (застосування високих доз добрив, особливо азоту, засобів захисту рослин і регуляторів росту) з одночасним впровадженням покращених сортів інтенсивного типу призвела до того, що за останнє десятиліття урожайність зернових значно зросла у країнах європейської спільноти [2].

Загалом, за прогнозами міністерства сільського господарства США [6], врожай ячменю у 2014/15 МР становитиме 139,4 млн. т, що майже на 4% менше попереднього року.

За своїми біологічними особливостями ячмінь має високу потенційну урожайність. Ця культура здатна досягати урожайності зерна 55 – 65 ц /га. Враховуючи специфіку кліматичних умов та

особливості нових сортів ярого ячменю, що по-різному реагують на окремі елементи технології, при їх вирощуванні, необхідно встановити оптимальні рівні технологічних заходів, які забезпечують отримання гарантованого врожаю. Технологія вирощування ячменю ярого повинна передбачати створення умов, за яких повністю реалізуються потенційні можливості культури за якісними та урожайними показниками. Це використання кращих попередників, чітке дотримання агротехнічних заходів та строків їх проведення [1].

Україна останні роки стрімко втрачає свої позиції як масштабного експортера ячменю. Цьому також сприяє політика держави (квотування, відміна повернення ПДВ, експортне мито).

На ринку світового експорту ячменю Україна займає 5-е місце, хоча серед виробників 4-е місце. І знову-таки, покупець нашого ячменю, це не ЄС, хоча після підписання договору про асоціацію Україна і отримає квоту на 0,25 млн. тонн. І зараз, і раніше, головними покупцями української ячменю були і залишаються Саудівська Аравія і Йорданія.

Як наслідок, намагаючись підвищити рентабельність виробництва, аграрії можуть віддати перевагу більш затребуванім на ринку видам зерна. Наразі є багато таких виробників, які прийняли рішення у майбутньому замінити посіви ячменю на користь кукурудзи. До таких результатів дійшли провідні аналітичні агенції після опитування сільгоспвиробників з різних регіонів України.

На думку експертів, це є обґрунтованим, адже у зерновій групі кукурудза має найвищу рентабельність виробництва, яка поступається лише ріпаку та соняшнику [5].

Таким чином, враховуючи світові тенденції, українське зерно користується попитом на зовнішньому та внутрішньому ринку. Наразі важко прогнозувати, як змінюватиметься ситуація на внутрішньому та світовому ринку ячменю у новому сезоні, оскільки на неї впливають природні та економічні фактори. З одного боку, це зміна клімату, що супроводжується посухами та повеннями, з іншого, - відсутність стабільності з курсом євро та долара США, цінами на нафту та розвитком економіки у світі. Прогнози аналітиків та можновладців свідчать про збільшення виробництва ячменю в новому сезоні. Але для того, щоб воно було ефективним потрібно збільшувати інвестиції в галузь, зокрема в сучасну техніку та технології, на законодавчому рівні захистити інвесторів та зменшити вплив існуючих ризиків.

Література:

1. Манько К., Музафаров Н. Ячмінь ярий: сучасні технології вирощування [Електронний ресурс] // Агробізнес сьогодні/ [Режим доступу] <http://www.agro-business.com.ua/>
2. Черчель В., Федоренко Е., Алдошин А., Лященко А., Солодушко В., Ляшенко Н., Кулик А. Ячмінь ярий чи овес: виробництво, сорти, переваги [Електронний ресурс] // Агробізнес сьогодні/ [Режим доступу] <http://www.agro-business.com.ua/>
3. Статистичний збірник «Україна в цифрах 2014р.»
4. Маслак О. Ринок ячменю: підсумки та перспективи // Агробізнес сьогодні [Електронний ресурс] / [Режим доступу] <http://www.agro-business.com.ua/>
5. Маслак О. Ціна нового врожаю // Агробізнес сьогодні [Електронний ресурс] / [Режим доступу] <http://www.agro-business.com.ua/>
6. USDA

АУДИТОРСЬКІ ДОКАЗИ

ЛИМАРЕНКО А. В.

*Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка
Науковий керівник – к.е.н., доцент
Гіржева О. М.*

Під час аудиторської перевірки аудиторю необхідно отримати достовірну та надійну інформацію, яка дає можливість на її підставі зробити адекватні висновки щодо достовірності фінансової звітності клієнта, що перевіряється. Така інформація в аудиті називається аудиторськими доказами.

Аудиторські докази – інформація, яка одержана аудитором для складання думок, на яких ґрунтується підготовка аудиторського висновку та звіту. Аудиторські докази складаються з первинних документів та облікових записів, що є основою фінансового звіту, а також підтверджувальної інформації з інших джерел. Аудитор повинен мати таку кількість аудиторських доказів, яка б забезпечила спроможність зробити необхідні висновки, користуючись якими буде підготовлено аудиторський висновок.

Також необхідна кількість доказів залежить від якості таких доказів (чим вище якість, тем менше доказів буде необхідно). Однак отримання більшої кількості аудиторських доказів не компенсує їхню низьку якість.

Відповідність – це міра якості аудиторських доказів, а саме: